

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1966-1967.

8 NOVEMBER 1967.

Voorstel van wet tot het verplicht inrichten van een reddingsdienst in de openbare zwembaden.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het inrichten van een reddingsdienst in een openbaar zwembad is totnogtoe niet bij de wet opgelegd.

Het Regentsbesluit van 11 februari 1946 bevattende het algemeen reglement voor de bescherming van de arbeid verplicht de exploitanten van een openbaar zwemdok slechts de nodige maatregelen te treffen teneinde het water bacteriologisch voldoende zuiver te houden zodat besmettelijke ziekten door dit water niet verspreid kunnen worden. Het Ministerie van Volksgezondheid heeft tot opdracht over de stipte naleving van dit Regentsbesluit te waken.

Naar aanleiding van een aantal ongevallen heeft men geconstateerd dat in sommige zwembaden een reddingsdienst ontbreekt. Het Ministerie van Volksgezondheid zou daarom ook belast moeten worden met de controle over het al dan niet aanwezig zijn van een reddingsdienst. Daartoe strekt dit voorstel van wet.

Er zij nochtans op gewezen dat nu reeds de exploitanten van een openbaar zwembad strafrechtelijk en burgerrechtelijk aansprakelijk zijn voor de ongevallen die zich kunnen voordoen bij ontstentenis van een toezichts- en reddingsdienst.

Dit blijkt uit een arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 27 juni 1958.

Het standpunt van de Belgische rechter is duidelijk : er moet een reddingsdienst ingericht worden in elk openbaar zwembad niet alleen om bijstand te

R. A. 7427.

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1966-1967.

8 NOVEMBRE 1967.

Proposition de loi rendant obligatoire l'organisation d'un service de sauvetage dans les établissements de bains publics.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Aucune disposition légale n'impose, jusqu'à présent, l'organisation d'un service de sauvetage dans les établissements de bains publics.

L'arrêté du Régent du 11 février 1946 contenant le Règlement général pour la protection du travail n'oblige les exploitants de ces établissements qu'à prendre les mesures nécessaires afin que l'eau soit suffisamment pure au point de vue bactériologique pour ne pas propager de maladies transmissibles. Le Ministère de la Santé publique est chargé de veiller à l'application stricte de l'arrêté en question.

A la suite de plusieurs accidents, on a constaté l'absence d'un service de sauvetage dans certains établissements de bains. C'est pourquoi il conviendrait de charger également le Ministère de la Santé publique de contrôler l'existence d'un tel service. C'est là le but de la présente proposition de loi.

Signalons toutefois que, dès à présent, les exploitants d'un établissement de bains publics peuvent être déclarés civilement et pénalement responsables des accidents qui peuvent survenir en l'absence d'un service de surveillance et de sauvetage.

C'est ce qui résulte d'un arrêt rendu le 27 juin 1958 par la Cour d'Appel de Bruxelles.

Le point de vue du juge belge est clair : un service de sauvetage doit être organisé dans chaque établissement de bains publics, non seulement pour

R. A. 7427.

verlenen in geval van verdrinking, maar vooral om ongevallen te voorkomen door het treffen van de daartoe nuttige maatregelen.

Bovendien kan de exploitant in geval van verdrinking van een bader schuldig bevonden worden aan het misdrijf omschreven in de artikelen 418 en 419 van het Strafwetboek, nl. het onopzettelijk doden en onopzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel.

De rechtbanken zijn dus wel gewapend om, in geval van schuldig verzuim van een exploitant van een zwembad, een straf uit te spreken en schadevergoeding te verlenen aan de rechtverkrijgenden van het slachtoffer, maar in preventieve maatregelen ter voorkoming van dergelijke ongelukken is door de wetgever niet voorzien. Nochtans kan de Bestendige Deputatie bij het verlenen van de exploitatievergunning eisen dat een behoorlijke reddingsdienst wordt ingericht.

Hier is dus een leemte die bij dit voorstel van wet wordt aangevuld.

K. POMA.

**

VOORSTEL VAN WET

EERSTE ARTIKEL.

Elke exploitant van een openbaar zwembad, zowel in een gesloten dok als in een waterloop of in een meer, is verplicht een reddingsdienst in te richten. Dit geldt ook voor de geëxploiteerde stranden aan zee.

ART. 2.

De Koning bepaalt de getalsterkte van de reddingsploeg in de zwembaden die onder deze wet vallen, rekening houdende met het aantal baders en met de afmetingen van de inrichting.

De reddingsdienst moet ononderbroken werken van de opening tot de sluiting van het zwembad.

ART. 3.

De exploitant is verplicht de redders het nodige materieel ter beschikking te stellen.

ART. 4.

De aangestelde redders moeten houder zijn van een brevet, uitgereikt door het Ministerie van Volksgezondheid, waaruit blijkt dat zij in staat zijn toezicht uit te oefenen, drenkelingen te redden en de kunstmatige ademhaling toe te passen.

intervenir après une immersion, mais surtout pour prévenir les accidents en prenant les mesures applicables à cette fin.

De plus, en cas de noyade d'un baigneur, l'exploitant peut être déclaré coupable du délit réprimé par les articles 418 et 419 du Code pénal, c'est-à-dire l'homicide et les lésions corporelles involontaires.

Si, en cas de négligence coupable de l'exploitant d'un établissement de bains, les tribunaux sont donc armés pour prononcer une peine et accorder une indemnité aux ayants droit de la victime, par contre aucune mesure n'est prévue pour prévenir de tels accidents. Toutefois, la Députation permanente peut imposer, au moment de l'octroi de la licence d'exploitation, l'organisation d'un service de sauvetage adéquat.

Il y a donc là une lacune que la présente proposition de loi tend à combler.

**

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE PREMIER.

Tout exploitant d'un établissement de bains publics, qu'il soit installé dans un bassin de natation fermé, sur un cours d'eau ou un lac, est tenu d'organiser un service de sauvetage. Cette obligation s'applique également aux plages exploitées au littoral.

ART. 2.

Le Roi fixe l'effectif de l'équipe de sauvetage dans les établissements tombant sous l'application de la présente loi, compte tenu du nombre de baigneurs et des dimensions de l'établissement.

Le service de sauvetage doit fonctionner d'une manière ininterrompue depuis l'ouverture jusqu'à la fermeture des installations.

ART. 3.

L'exploitant est tenu de mettre le matériel nécessaire à la disposition des sauveteurs.

ART. 4.

Les sauveteurs désignés doivent être titulaires d'un brevet délivré par le Ministère de la Santé publique et constatant qu'ils sont en état d'exercer la surveillance, de sauver des noyés et de pratiquer la respiration artificielle.

ART. 5.

De Koning bepaalt de proeven waaraan de personen die een brevet willen behalen zich moeten onderwerpen.

Het Ministerie van Volksgezondheid richt jaarlijks een openbaar examen in voor de kandidaat-redders.

ART. 6.

Het Ministerie van Volksgezondheid is belast met de controle op de toepassing van deze wet.

De schuldigen worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot twee maanden en met geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank of met een van die straffen alleen.

Alle bepalingen van Boek I van het Strafwetboek zonder uitzondering van Hoofdstuk VII en artikel 85 zijn toepasselijk op de bij deze wet bedoelde misdrijven.

K. POMA.
J. DE GRAUW.
J. BASCOUR.
E. CUVELIER.
G. BEGHIN.

ART. 5.

Le Roi détermine les épreuves auxquelles doivent se soumettre les personnes qui désirent obtenir le brevet.

Le Ministère de la Santé publique organise annuellement un examen public pour les candidats-sauveurs.

ART. 6.

Le Ministère de la Santé publique est chargé de contrôler l'application de la présente loi.

Les contrevenants seront punis d'un emprisonnement de huit jours à deux mois et d'une amende de cinquante à cinq cents francs ou d'une ces peines seulement.

Toutes les dispositions du Livre Ier du Code pénal, y compris le chapitre VII et l'article 85, sont applicables aux infractions visées par la présente loi.